

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: A. M., státní příslušnost Ruská federace, v ČR bytem K. V.,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
25, Praha 1
proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlím nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2018, č. j. MV-39773-6/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2018, č. j. MV-

39773-6/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 2. 2018, č. j. OAM-19206-59/DP-2014. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „*ČR*“) za účelem společného soužití rodiny podle ustanovení § 46 odst. 3 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. g) s odkazem na ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

II.

Žaloba

2. Žalobce trval na tom, že napadené rozhodnutí bylo v hrubém rozporu s právními předpisy a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla zásadním způsobem ignorována jeho základní procesní práva. Právní zástupce žalobce konkrétně namítl, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, s čl. 8 Úmluvy o základních lidských právech a svobodách a s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
3. Z odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány vyhodnocením utajované informace vedené pod č. j. X utajované informace vedené pod č. j. X, utajované informace vedené pod č. j. X a utajované informace vedené pod č. j. X měly za to, že byly prokázány důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k [dlouhodobému] pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná v této souvislosti uvedla, že jednání žalobce je jednáním aktuálním a dlouhodobým, s tím, že se nejedná o jednorázový exces, ale o způsob a styl života žalobce na území. Dle § 169m zákona o pobytu cizinců a § 17 odst. 3 jsou tyto informace uloženy mimo správní spis a žalobce ani právní zástupce k těmto nemá přístup.
4. Správní orgány v podstatě opakovaly argumentaci uvedenou v dřívějších rozhodnutích, která však byla napadena žalobou u zdejšího soudu, kdy ústředním argumentem zůstal fakt, že původcem utajované informace je Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, který je dle názoru správního orgánu plně způsobilý k vyjádření zájmu ČR. Správní orgán prvního stupně bez jakékoliv bližší argumentace uzavřel, že utajované informace podle jeho názoru plně vyhovují všem požadavkům Krajského soud v Plzni a Nejvyššího správního soudu, na jejichž základě lze přezkoumat důvodnost a věrohodnost jejich obsahu. Žalovaná pak nad rámec argumentace správního orgánu prvního stupně uvedla, že vady utajovaných informací, které byly soudy vytýkány, byly v tomto řízení zcela odstraněny a skutečnosti uvedené v utajovaných informacích jsou tak přesvědčivým a relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti účastníka řízení z důvodu, že jeho pobyt není v zájmu ČR.
5. Právní zástupce žalobce byl přesvědčen, že s přibývajícími léty žalobce i jeho dětí by takové rozhodnutí bylo nepřiměřené. Žalobce trval, trvá a bude trvat na tom, že se žádného protiprávního jednání nedopouští a dopouštět se nehodlá, a není si vědom, že by byl ohrožením pro veřejný pořádek ČR.
6. Právní zástupce byl pak přesvědčen, že ohrožení či porušení veřejného pořádku by se nepochybně muselo v budoucnu projevit nějakým protiprávním jednáním, za které by

případně takový narušitel musel nést trestněprávní či jakoukoliv jinou odpovědnost. Žalobce již na území pobývá zhruba 12 let, plní veškeré povinnosti vyplývající z právních předpisů ČR, nikdy se nedopustil žádného trestného činu, nebyl stíhán pro žádnou trestnou činnost. Právě délka jeho pobytu na území ČR pak přispívá k absurditě celé kauzy, když správní orgány demonstrují to, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, přičemž ale není známo nic, co by nebylo utajeno a co by se objektivně zájmů ČR dotýkalo, a to po dobu téměř 12 let.

7. Právní zástupce dále považoval za krajně zmatečný způsob označování utajovaných informací, nakládání s těmito informacemi a zejména absenci konkrétních údajů o této informaci tak, aby měl žalobce, resp. alespoň právní zástupce možnost posoudit např. časové souvislosti, či zejména před vydáním rozhodnutí věděl, že taková utajovaná informace vůbec existuje. Odůvodnění napadených rozhodnutí obsahovalo odkaz na utajovanou informaci označenou x, kdy právě s ohledem na zmatečné označování těchto informací a absenci jakýchkoliv časových údajů nebylo ani zřejmé, kdy tato informace byla vypracována a od koho pochází. Takovýto extenzivní výklad nakládání s utajovanými informacemi byl dle právního zástupce nepřijatelný a v rozporu se základními principy demokratického právního státu. Taková absence základních údajů pak zcela eliminovala jakoukoliv možnost brojit proti postupu správních orgánů, která je už tak limitována faktem, že právnímu zástupci ani žalobci není zpřístupněn obsah utajované informace. Postup správního orgánu musí být pro účastníka řízení srozumitelný, pochopitelný a alespoň v základních bodech umožňující procesní obranu, což s ohledem na výše uvedené, tedy opakované změny označení utajovaných informací, absenci základních informací o zpracovateli, či datu zpracování, splněno nebylo.
8. Právní zástupce vyjma toho, že od samého počátku brojil proti závěrům správního orgánu, ale i dostupným závěrům zpracovatelů utajovaných informací, namítal i nesprávné právní posouzení, které bez ohledu na obsah utajovaných informací vyplývalo z odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti připomněl rozsudek zdejšího soudu, který neshledal utajované informace za způsobilé zamítnout předmětnou žádost, přičemž právní zástupce pochybuje o tom, že by spisový materiál, byť v části nepřístupné právnímu zástupci, obsahoval ve smyslu dosavadní judikatury konkrétní informace a důkazy, které by ohrožení zájmů ČR prokazovaly. Právní zástupce žalobce při výše uvedených pochybnostech vycházel nejenom z toho, že si žalobce není vědom jakékoliv nezákonné činnosti, či činnosti, kterou by ohrožoval závažným způsobem veřejný pořádek ČR, ale rovněž vycházel z předchozích opakovaných nezákonných rozhodnutí a postupů správního orgánu prvního stupně, jakož i orgánu odvolacího. Nad rámec výše uvedeného pak právní zástupce zopakoval, že správní orgán prvního stupně naprosto nedostatečným způsobem hodnotil stupeň utajení předmětných informací, a to při posuzování naopak s extrémně zásadním zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
9. Právní zástupce dále uvedl, že Nejvyšší správní soud v této věci utajované informace (samozřejmě bez uvedení jejich konkrétního obsahu) diferencioval, nicméně správní orgány jednotlivé informace nijak nerozlišily a paušálně tyto hodnotily pouze jako způsobilé uzavřít, že žalobce je, resp. může být závažným ohrožením pro veřejný pořádek. Zcela absentovala jakákoliv hodnocení jednotlivých informací, které z nich byly potvrzeny, které z nich jsou způsobilé umožňovat tyto závěry, a to alespoň v hrubých obrysech, tak jak to učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015-53.

10. Napadené rozhodnutí bylo rovněž založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci, tedy v rozporu s ust. § 3 správního řádu, neboť k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán v podstatě nezajistil žádné informace, přestože mu musí být z jeho úřední povinnosti známo, že minimálně u nezletilých dětí žalobce dochází k určitému zvýšení stupně integrace do majoritní společnosti. Napadené rozhodnutí bylo rovněž v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť v obdobných řízeních, kde je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, správní orgány zejména pod tlakem rozhodnutí krajských soudů provádí rozsáhlejší dokazování, např. výslechy účastníků řízení apod. Nad rámec výše uvedeného je nutno uvést, že byt na to byl opakovaně právním zástupcem správní orgán prvního stupně upozorňován, zcela pomíjí povinnosti, které mu vyplývají mimo jiné z Úmluvy o právech dítěte, tedy zabývat se především zájmem nezletilých dětí. Ty jsou zcela v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehlíženy a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu naprosto nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud považoval správní orgán prvního stupně za dostatečně odůvodnit přiměřenost negativního rozhodnutí tím, že mohou děti rozvíjet svůj život na území Ruské federace, bylo to pouze dokreslení celkového přístupu k žádosti žadatele, ale zejména postup, který je naprosto neslučitelný nejenom s povinnostmi správního orgánu, které mu vyplývají ze zákona o pobytu cizinců, ale i z Ústavy a Listiny základních práv a svobod. Pokud žalovaná ve svém odůvodnění poukazovala na to, že má být samotný žalobce aktivnější a prokazovat, jak významně se ho může negativní rozhodnutí dotknout, bylo k tomu třeba uvést, že správní orgány mají veškeré informace o pobytu nezletilých na území ČR, přičemž tento zájem je třeba zkoumat při každém rozhodnutí orgánu státní správy. Pokud žalovaná uváděla, že „*Komise neshledala v této souvislosti porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte*“, lze jen stěží takové odůvodnění považovat za souladné s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, ale zejména souladné se závazky, kterými je ČR vázána.
11. Správní orgány, o to více v situaci, kdy nebyl před vydáním rozhodnutí znám důvod pro zamítnutí žádosti, postupovaly v rozporu se zásadou poučovací, vyjádřenou v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu., když ze spisu není zřejmé, proč chce správní orgán vydat negativní rozhodnutí, a zda mohou mít na takové rozhodnutí vliv např. informace ze soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán zcela rezignoval na svoji povinnost řádně odůvodnit závěry uvedené ve výroku svého rozhodnutí, kdy hodnocení jeho závěru a podkladů pro rozhodnutí bylo naprosto nedostatečné a neodpovídající nejenom požadavkům rozhodnutí soudní moci v této věci, ale i právním předpisům, konkrétně § 68 odst. 3 správního řádu. Hodnocení podkladů pro rozhodnutí je v kompetenci správního orgánu prvního stupně, tak jak vyplývá mimo jiné z rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015, přičemž z odůvodnění opět vyplývalo, že tím, kdo hodnotil intenzitu možného narušení veřejného pořádku ČR ve vztahu k zájmu na ochranu práva žadatele, byl nikoliv správní orgán prvního stupně, ale původce utajované informace. Správnímu orgánu prvního stupně nic nebránilo v tom, aby se k jednotlivým pasážím utajované informace stejně jako NSS vyjádřil a tyto hodnotil zejména k soukromému a rodinnému životu žalobce a jeho rodinných příslušníků. Místo toho správní orgán naprosto paušálně a obecně uvedl, že veřejný zájem je vyjádřen významem původce utajované informace, aniž by konkrétně obsah této informace hodnotil.
12. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k novému projednání a žalobci přiznal náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

13. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby a setrvala na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí. Byla přesvědčena, že nedošlo k pochybení při aplikaci ustanovení upravujících základní zásady správního řízení, rozhodnutí byla řádně odůvodněna a stav věci byl zjištěn dostatečně.

IV.

První rozhodnutí soudu ve věci

14. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 23. 7. 2019, č. j. 57 A 83/2018 - 44, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28 (dále jen „zrušující rozsudek“).

V.

Vyjádření účastníků při jednání

15. Účastníci odkázali na svá předchozí vyjádření. Zástupce žalobce zdůraznil délku časového úseku, po který je vedeno správní řízení týkající se žádosti žalobce, a uvedl, že si žalobce a jeho rodina za tuto dobu vytvořili na území ČR silné vazby.

VI.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
17. S ohledem na skutečnost, že předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, byl soud na základě ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. současně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.

VII.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba není důvodná.
19. Pokud se jedná o klíčovou žalobní námitku opírající se o tvrzení, že obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro (negativní) rozhodnutí o žádosti žalobce, pak je zdejší soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s úvahou zdejšího senátu, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Naopak kasační soud uzavřel, že informace nacházející se v utajované části správního spisu považuje za dostačující pro závěr, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v ČR.
20. Žalobce dále namítal, že správní orgány pochybily, když nedostatečně zkoumaly

přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Je nezbytné zdůraznit, že prvoinstanční rozhodnutí obsahuje na straně 7 a 8 obsáhlou pasáž, v níž jsou podrobně popsány poměry žalobce a jeho rodiny, přičemž prvoinstanční orgán tyto okolnosti srozumitelně vyhodnotil a dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná tyto úvahy pak v plném rozsahu aprobovala. Soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Je třeba si uvědomit, že i při posouzení otázky přiměřenosti je nezbytné vycházet z primárního závěru, k němuž dospěly správní orgány a Nejvyšší správní soud, tj. že pobyt žalobce není v zájmu České republiky a tuto skutečnost poměřovat s intenzitou vazeb žalobce na území. Z okolností zjištěných správními orgány nevyplývá žádný zásadní faktor, který by převážil nad zájem České republiky, aby žalobce opustil její území. Samotná skutečnost, že děti žalobce dlouhodobě pobývají na území České republiky a vytvořily si zde sociální vazby a zázemí, nepředstavuje nic specifického, odlišujícího se od běžně posuzovaných případů, v nichž žadateli není uděleno či prodlouženo pobytové oprávnění a musí se vrátit do země svého původu. Nebylo proto nutné provádět výslech členů rodiny žalobce. Pokud žalobce měl za to, že v jeho případě existuje určitá výjimečná okolnost, která by byla způsobila zpochybnit primární záměr správních orgánů (například nemožnost vrátit se na území Ruské federace, zdravotní problémy apod.), bylo na něm, aby je tvrdil, k ničemu takovému však v průběhu správního řízení z jeho strany nedošlo. Prvoinstanční správní orgán při hodnocení rodinných poměrů žalobce učinil správnou úvahu výsledovatelnou z obsahu jeho rozhodnutí – uzavřel, že žalobce má dvě možnosti. Buďto může s celou rodinou opustit území České republiky a odcestovat do svého domovského státu (žalobce netvrdil nic, co by tuto možnost zpochybnilo), eventuálně může žalobce opustit ČR sám. Česká republika tedy nijak nemíní zasahovat do situace dětí a manželky žalobce, jeho rodina zde může nadále setrvat. Jak prvoinstanční orgán zcela správně uvedl, pobytové oprávnění dětí žalobce je odvozeno od jejich matky, tj. manželky žalobce. K narušení jejich pobytu nemůže dojít ani po ekonomické stránce, když manželka žalobce je statutárním orgánem obchodní společnosti a má od ní zabezpečen stabilní příjem. Jediné, co zasáhne do chodu rodiny, je odchod otce, tj. žalobce, jedná se však o skutečnost, která není přičitatelná České republice a jejím orgánům, ale výlučně žalobci samotnému. Lze proto shrnout, že vypořádání dopadů rozhodnutí do sféry žalobce a jeho rodiny je dostatečné a správné.

21. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

22. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 2. 6. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu